

Pohod po poti »vseh svetnikov« od Kozine do Boljunca (Italija)

Drrr..., drrr..., drrr... v podzavesti slišim zvonjenje budilke. Obrnem se na drugo stran in premišlujem: kateri dan je danes? Seveda; 15. 3. 2017. Zakaj moram tako zgodaj vstati? Na izlet gremo. Hura... V hipu sem budna.

Malo pred 7. uro pripelje avtobus na katerem je že kar precej udeležencev. Jasno, prvi sedeži so že vsi zasedeni. Pri Mercatorju v Trebnjem čaka gruča, pred CIK-om še ena. Le kam bodo šli vsi? A avtobus je velik. Ko se vsi posedejo, ostane še par sedežev praznih, ki pa jih zapolnimo med vožnjo po dolini Temenice. Na koncu se nas zbere lepo število: 57 radoživih in vitalnih upokojencev. Klepetamo in si pripovedujemo kaj smo počeli ta čas, ko se nismo videli. Med veselim pogovorom nas prekine naš vodnik Viki s podatki o cilju našega izleta. Prehodili bomo opuščeno traso železniške proge od Kozine do Trsta. Ker so bile postaje ob progi poimenovane po svetnikih, jo nekateri imenujejo kar »Proga vseh svetnikov«.

Vožnja hitro mine - po krajšem postanku na Lomu, smo že v Kozini. Zdaj gre pa zares: obuvamo si čevlje, sestavljamo pohodne palice, vmes jemo sendviče, pripravljamo nahrbtnike. Sledi obvezna telovadba oziroma razgibavanje sklepov, da ne bo kakšne poškodbe. In gremo. Pot je lepa, široka, ravna, rahlo se spušča proti morju. Srečujemo veliko kolesarjev, s katerimi se pozdravljamo, z nekaterimi v slovenščini, z drugimi v italijanščini. Skozi tunel pridemo do nekdanje železniške postaje Sveti Ilija (Elio), kjer sledita postanek in malica.

V vasi Draga zapustimo traso proge in se napotimo v dolino reke Glinščice (Val Rolsandra), za katero velja rek »manj je več«. Čeprav je kanjon Glinščice dolg le dva kilometra in pol, je prava zakladnica zanimivosti in naravnih lepot ter kamnitih prepadnih sten. Zdi se, da je morje še zelo daleč in bi prej mislil, da si v Alpah. In vendar je tik pod nami Trst, z množico poslopij in ladjami, ki neslišno drsijo po gladini morja.

Človeška noga je v dolino Glinščice stopila predvidoma pred sedem tisoč leti. Prvotni prebivalci so tu našli pitno vodo in primeren kraj za gradnjo utrdbe, ki se je obdržala do prihoda Rimljanov. Z njimi je postala dolina najhitrejša prometna in trgovska povezava med obalo in notranjostjo. Na to še danes spominjajo ostanki akvadukta in vojaških utrdb.

Postaja Sveti Ilija.

Previdno hodimo po ozki in skalnati poti, nabiramo divje šparglje in se kmalu spustimo v vasico Botač (Botazzo), kjer si ogledamo kje je bila »odprta meja« - aperto confine«. Privoščimo si krajši počitek in nadaljujemo do 36 m visokega slapa Supet, ki pada čez mogočno skalnato pregrado. Tu nam pogled pritegne zanimiva romarska cerkev Sv. Marije na Pečah (iz 13. stoletja, dograjena v 17. stoletju). Ker stoji na hribčku, se nas le 11 odloči za obisk. Ostali so se raje držali bolj ravne variante.

Romarska cerkev sv. Marije na Pečah.

V želodcih nam že pošteno kruli, zato je postanek v najnižje ležeči planinski koči v Italiji z imenom Premuda (64 m) prišel ravno pravi čas. Neprijazna natakaraica nas je postregla z okusno zelenjavno enolončnico in palačinkami. Sledil je še kratek sprehod do Boljunca, kjer nas je pri Kulturnem domu France Prešeren čakal avtobus. Polni vtisov smo se vrnili domov.

Ivica in Milojka